

Jeg er selv udgaaet fra og tilhører denne Klasse, men jeg har i ethvert Tilfælde ikke nogenfinde hørt, at det var Meningen, og jeg vil tilføje, at den danske Bønde nu Gud ske Lov ogsaa læser Historie, og naar man læser sit Fædrelands Historie vil man se, at det ikke nogenfinde har været godt her til Lands, naar een Stand udelukkende har siddet paa Højsædet, enten det saa har været Adelen eller Geistligheden, saa jeg tror, at for det Stikford „Bønderegimentet“, som man kaster ud, behøver man ikke at frygte; man behøver ikke at frygte for, at Bønderne skulle stille sig op og sige: Vi alene ville frem. Jeg tror imidlertid, at den danske Bøndestand altid vil være med, og det i Skof, til at værgе om vor Forsatning; jeg tror, at Kjærligheden til den er vøret ind i den og vil Slægt efter Slægt gjøre det mere, og jeg tror ogsaa, at den danske Bøndestand i Tiden nærmest vil komme til at staa som et Bolværk mod, hvad man kalder Radikalismen, naar Bjerne komme mere og mere med i den, og se vi hen til andre Lande, er det jo ogsaa Landbøndestanden, der er den conservative. Endelig har man sagt, at den nuværende Conseilspresident kunde ikke lade Hs. Majestæt Kongen falde. (Afbrydelse). Jo, det er blevet sagt, at, hvis den nuværende Regjering gif, vilde der komme en Tilstand tilstede, der ikke vilde være saa hyggelig og sund for en konstitutionel Konge som den, vi nu have. Jeg ønsker imidlertid ikke at opholde mig herved, jeg har altid næret det Onste og næret det fremdeles, at Kongen maa blive holdt udenfor Forhandlingerne, og jeg tror ikke, at man med nogenstomhelst Ret kan sige ligeoverfor det Parti, som jeg og Thingets store Flertal tilhører, at vi have søgt at fremdrage Kongen. Naar det er sagt af et æret Medlem, at Kongen kunde udfylde det tomme Rum, saa kunde det dog ogsaa være, at netop de kongelige Prærogativer kunde medvirke til, at vi ikke fik noget saadant tomt Rum. Ser man hen til, hvorledes Stillingen er nu, og hvorledes den var, inden den nuværende Regjering kom til Roret, saa kan man ikke negte, at den nuværende Situation har nogen Righed med Situationen i 1875, men den er ganske vist forandret ikke saa lidet til det Værrе. Der var, som bekendt, et meget stort Flertal ogsaa i dette Thing, som havde sluttet sig sammen, og blandt dette Flertal finder jeg Medlemmer, som naadlig sluttede sig til os, fordi man antog, at den daværende Conseilspresident's Udtalelser kunde opfattes som en Trusel om en provisorisk Finantslov, men hvorledes staa de samme Medlemmer nu? Nu hører man dem ganske frit tale om det tomme Rum, der skal følge efter. Det ærede Medlem for Kjerteminde (M. Andersen) udtalte saaledes dengang i Foraaret i 1875: „Regjeringen har jo, hvis den ikke skulde kunne faae en Bevilling, dog

ialtsald den Udvei, at kunne trække sig tilbage, og det vilde jeg under de forhaandenværende Omstændigheder anse for heldigere, end om den skulde gribe til at udstede en provisorisk Finantslov“. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgfreds (Dinesen) sagde: „Det er bebrejdet os, at vi ere gaaede ind paa denne Overenskomst med Flertallet her i Thinget. Der er givet Grunde fra flere Sider, som skulle forsvare, hvorfor vi have gjort dette Stridt; jeg skal yderligere anføre nogle Grunde endnu foruden de anførte, og blandt disse er Frygten for Regjeringens Tilbøielighed for at udstede en provisorisk Finantslov, den, der veier allermest“. Saaledes sagde man dengang, og det ærede Medlem fra Lemvig (Naberg) stod paa samme Standpunkt. Men nu hører man det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgfreds (Dinesen) sige, at, dersom Folkethinget hævder sin Stilling nu i 1882 i Righed med i 1875, saa er det et tveegget Sværb, som kan skjære til begge Sider. Man kan anvende den samme Sætning og sige, naar det passer for mig, er det godt, og gjør det ikke det, duer det ikke. Jeg tror, man gjør rettest i at anvende den Sætning: Paa samme Maade, man maaler ud til Andre, skal man igjen tilmaales. Endelig sagde den høitærede Conseilspresident forleden Dag, at, saaledes som han matte forstaa Ordførersens Slutning, var den: denne Finantslov eller ingen. Det har jeg nu ikke hørt udtale, men jeg har engang hørt en Udtalelse i dette Thing af den nuværende høitærede Kultusminister i det samme af mig saa ofte nævnte Aar 1875, da han udtalte sig som Ordfører for den ene Side af Flertallet. Den findes i Tidenden, Sp. 6154 og lyder saaledes: „Vi, dette Things store Flertal, tilbyde nu Regjeringen en Finantslov, en god Finantslov, en i det Væsentlige tilfredsstillende Finantslov, nu maa det være Regjeringens Sag, paa hvad Maade den vil stille sig“. Imidlertid kan det jo være, at denne Udtalelse kun gjaldt overfor den Regjering, som da var tilstede; det kan godt være, at den nuværende Kirke- og Undervisningsminister kan have et andet Syn paa Sagen; men det er kun det, jeg vil fremhæve, at det forekommer mig uheldigt, om man saaledes stiller sig forskjelligt overfor det Samme, der ligger for, og jeg glæder mig over at kunne benytte den samme ærede Kultusministers Udtalelse ogsaa overfor det Spørgsmaal, naar man har talt om at ville fortrænge Ministeriet, thi med Hensyn dertil blev der dengang udtalt følgende af det samme Medlem, den nuværende Kirke- og Undervisningsminister, i en Henvendelse til den daværende Conseilspresident: „Den ærede Conseilspresident yttrede, at det Værrе, vi havde gjort, og det, han havde størst Ret til at beklage sig over, var, at vi havde bundet os til at staa